

skellige Ministres Side har erkendt, at de Krav, der stilles, ere fuldt ud berettigede, at Beboerne dernede ved Taastrup med fuld Føje kræve, at Forholdene blive forbedrede, saa at Frekvensen derude ikke standser i halve og hele Timer, eftersom der er megen Rangering af Togene derude. Trafikken er betydelig, og eftersom den er vokset, er det næsten livsfarligt at færdes paa Perronen, naar der er mange Folk med Toget. Jeg skal ikke komme ind herpaa, da jeg tidligere har gjort opmærksom herpaa, men jeg vil indrømme, at dersom dette Spørgsmaal bliver løst, og der bliver en Udvidelse af Stationen, kan det ikke gøres, uden at det koster nogle Penge. Da nu den forrige Minister for offentlige Arbejder sagde til mig, da jeg skulde til Valgmøde lige foran Valget i Aar, at jeg kunde hilse mine Vælgere og sige til dem fra ham, at der skulde blive gjort noget inden ret lang Tid, kunne ærede Medlemmer nok forstaa, at jeg benyttede Lejligheden foran et Valg til at glæde mine Vælgere. Det er en naturlig Ting, og derfor er jeg ikke nu tjent med, at der ingen Ting bliver gjort, fordi man saa kan sige til mig, at jeg har faret med løs Tale, det havde ikke noget paa sig. Man kan bebrejde mig og sige, man skal ikke sælge Huden, før man har skudt Bjørnen, men jeg tror alligevel, jeg tør sige, at det er menneskeligt og tilgiveligt, at jeg har villet glæde mine Vælgere med et saadant Løfte. Da jeg hørte den højtærede Finansminister udtale sig angaaende Sparsommelighed, og at der var lagt særlig Vægt paa, at Finansbudgettet ikke skulde overstige det foregaaende Aars Budget, tænkte jeg, at dette mulig var Grunden til, at en Bevilling til Taastrup Station var bleven udelukket i Aar fra Budgettet, at man altsaa maatte spare noget paa Steder, hvor man ellers kunde have Lyst til at komme frem med noget, og at Taastrup Station skulde vente til næste Aar. Men det er dog givet, at fordi man sparer, er det ikke Meningen, at al Udvikling skal standses, men at der maa tages smaa, langsomme Tempoer. Det er altsaa mit Haab, da der nu ikke er opført noget angaaende denne Sag paa det foreliggende Budget — det er, som sagt, maaske af den Grund, at man ikke har Penge tilovers dertil — at Bevillingen saa maa komme ad Aare, og jeg haaber ikke, at jeg af den højtærede Trafikministers Svar vil blive skuffet i dette Haab, men at næste Aar Taastrup Station vil komme i Betragtning, og at det kan ventes, at der vil blive gjort noget for at af-

hjælpe de Ulemper, der er derude. Jeg haaber ikke, at jeg skal blive beskyldt for at være en af dem, som den ærede Finansminister omtalte forleden Dag, da han sagde, at man maatte ikke presse paa for at faa sine personlige Ønsker opfyldte, thi saa hjalp man ikke til, at det blev gjort til Praksis at spare. Selvfølgelig er jeg meget tilfreds med Udtalelserne om, at der skal spares, og naar jeg har haft Ordet ved tidligere Finanslovbehandlinger, har jeg ogsaa talt om Sparsommelighed, og jeg har talt om den navnlig paa visse Punkter, ganske vist ikke paa de meget store, saaledes som det ærede Medlem, der sidder lige bag ved mig (K. M. Klausen). Det ærede Medlem nævnte jo, hvor der kunde spares de mange Penge. Jeg tror nu alligevel ikke, at det vil blive Tilfældet, at der kan spares saa særdeles meget paa det Budget, vi nu have; det vil i hvert Fald kun blive Tid efter anden. Men jeg tror, at det kunde være paa sin Plads her at minde om det gamle Ord, der siger, at „mange Bække smaa, gør en stor Aa“. Jeg tror, at det gaar i Statshusholdningen, som det gaar i det private Liv, i de private Husholdninger, at de store Udgifter ere vi i Reglen belavede paa, vi vide nogenlunde, hvor højt de løbe op; men dersom vi holde ordentligt Regnskab med de smaa Udgifter, forbavses vi undertiden over, naar vi lægge dem sammen, hvor store Beløb de ere blevne til, og det er næsten altid dem, der ere værst. Derfor tror jeg, at hvor der er saa overmaade mange Poster, som der er paa Finansloven, er det nok værd at lægge Mærke til de smaa Udgifter; thi de kunne, som sagt, blive til en stor Sum. Jeg tror; det er nødvendigt, at man vrager og vejer meget mere, end man maaske har gjort før, navnlig paa de smaa Udgifter. Jeg vil ikke sige, at der ikke ogsaa paa Landbrugsministeriets Budget vel kunde spares enkelte Steder, uden at komme til at skade Landbruget. Jeg skal ikke gaa i Detailler, men nævne en Bevilling, som jeg er sikker paa ikke gør nogen Nytte. Det er en ældre Bevilling, men den er omtalt af et æret Medlem her ved denne Behandling, nemlig Bevillingen til en Smørprisstatistik. Jeg er ikke sikker paa, at dette Beløb — det er vist 7,000 Kr. — gør nogen Nytte. Jeg skal sige hvorfor; fordi Statistikken tidt og ofte ikke er paalidelig, og hvis den ikke er paalidelig, hvad jo mange Mejerister mene, gør den ingen Nytte, snarere Skade, fordi den saa vildleder i Stedet for at vejlede. Meningen var jo, at den skulde